

Békesség!

Dóró Sándor

*Ma békésen lefektettem az alkonyt,
a színesedő, barnuló földeket
betakartam puha, okos gondolattal,
s a bogarakat elküldtem a levelek
csendje alá, hogy pihenjenek...
Az égen bóbiskoló csillagokat
elfújtam, hogy aludhass!...
És a csendet csendre intettem,
hogy álmodból fel ne rezzenj!...
Lépteim álmodba szőttem, hogy
álmod szebbé tegyem,
s ha felkelsz: mosolyomban
tisztára fürödhess, s felébresztem
a hajnalt, hogy örömed fényes legyen!*

Az utolsó bárka

Dóró Sándor

*Anyám halakat tisztít,
s pattogó pikkely hullik
a szívemből,
(mit vétettek nekem
ezek a halak??)
Tudom — emberek —
mi felfaljuk egymást!*

*S két fényes acélmadár:
a szemeimben hullatja tollait,
és a levegőben
szaporodik a bombafüst!...*

*Az iszapban sírnak a halak —
és én utolsó noéi bárkámba
szedem őket...*

„Milida tájó”

Dóró Sándor

*A lány felnézett, s átszúrta szemével
a kék-karton-eget...
Beszélni csak némán tudtunk:
ő mongol, s én magyar.
s egy szavunk közös: „milida tájó...”
S érzem, hogy bambusz-színű bőre arcomhoz
ég, s mondjuk önmagunkban:
„milida tájó” — gyönyörű hold...
De a hold elmozdul és a teste rándul:
tudom, már többé sose simul hozzám...*

*Kis halászhajók úsznak a szemeink
kristály-vizén: messzi keletről jönnek —
és közénk áll a távolság!
Tudod-e, hogy a hold nem értünk fénylik,
és hogy a halászhajók halál-hajók
a Csendes-óceánról...*

